

være enig med den ærede første Landstingsmand for tredje Kredts (Kierkegaard) i, at dette Dnsse, om det ogsaa ved et enkelt Tilfælde kunde være det overflødige af Verden, dog alligevel ikke bør tages Hensyn til ved Lovgivningen, men at — hvilket vil være det Sædvanligste — naar der kunde blive Enighed paa begge Sider, det borgerlige Ægteffab kunde undgaaes, og Bielsen da ogsaa med Hensyn til dem kunde finde Sted. Jeg skal derhos bemærke, at det forekommer mig, at den ærede Landstingsmand sagde, at det ikke var bestemt i Loven, at den lutheriske Præst skulde have Bielsen. Dersom en Katholik vies til en Lutheraner, er det bestemt i Loven, at en lutherisk Præst skal vie dem, naturligtvis paa det Vilkaar, som tidt nok er bemærket, at Børnene skulle opdrages i den evangelisk-lutheriske Lære; men derimod finder jeg ingen Bestemmelse i saa Henseende, dersom Talen er om en Jøde og en Christen; thi det er altid skeet ad Bevillingseveien, og jeg kan intet Sted finde nogen Bestemmelse om, at kun den lutheriske Præst alene kan forrette Bielsen.

Cultusministeren: Jeg troer, at § 8 endnu ikke er ganske opfattet i dens rigtige Betydning, i det Ringeste ikke i den tilsigtede Betydning, af den ærede Landstingsmand, der har udtalt sig for, at denne Paragraph skulde falde bort. Det forekommer mig, at den ærede Landstingsmand gif ud fra, at, naar denne Paragraph faldt bort, vilde der for Personer, der hørte til forskjellig Troesbeholdelse, kun være een Veie til at indgaae Ægteffab, nemlig den borgerlige Veie, og det ansaae han for tilstrækkeligt og tillige for ønskeligt. Han troede ikke, at der burde aabnes de samme Personer to Veie til at faae et Ægteffab stiftet; men det troer jeg ikke paa nogen Maade vil blive Følgen af, at denne Paragraph udgaaer. Det Valg, som forekommer ham anstødeligt, vil blive tilbage. Hvis nemlig denne Paragraph gif ud, saa var der ved § 2 tilstaaet saadanne Personer Ret til at stifte Ægteffab paa borgerlig Maade; men den rette Afgang, de efter den hidtil bestaaende Lovgivning havde til at faae en kirkelig Bielse, var dem ingenlunde betaget. Altsaa, forsaavidt troer jeg, at det er utvivlsomt, at Forholdet vilde blive som hidtil.

Ifølge § 2 af denne Lov ville en Lutheraner og en Katholik kunne søge Ægteffab indgaaet paa den borgerlige Maade; men ifølge den hidtil bestaaende Tingenes Orden kunne de henvende sig til den lutheriske Præst og søge Bielse af ham, og han vil ikke, som tidligere, kunne gjøre denne Bestemmelse om Børnernes Opdragelse gjældende, da denne Bestemmelse er udelukket ved § 9 i denne Lov. Jeg skal med saa Ord udtale, hvad Hensigten har været med nærværende Paragraph, og hvad jeg troer den vil bevirke. Hensigten med denne Paragraph har slet ikke været nogen anden end at fjerne det ulige Vilkaar, der nu med Hensyn til Retten til at foretage Bielse bestaaer imellem de forskjellige anerkjendte Troessamfund, en Uligbed, som jeg ikke troer vel bestaaer med Grundloven. Jeg troer nemlig ikke, at man efter de Grundsætninger, der nu have gjort sig gjældende, kan holde paa en Forret for en vis Kirke til at forrette Bielse. Jeg troer altsaa, at man maa indrømme, at i et saadant Forhold have de Vedkommende ligesaa vel Ret til at henvende sig til den katolske, som til den lutheriske Præst. Det er det, Paragraphen har villet bevirke. Den kunde have bevirket dette ved at opstille for den kirkelige Bielse i Tilfælde af blandet Ægteffab den Regel, som gjælder for den kirkelige Bielse i Folkekirken, — den kunde have udtalt den Regel, at, hvor Vedkommende ved blandet Ægteffab søge den kirkelige Bielse, skal Bielsen efter den almindelige Regel tilfalde Brudens Præst; thi det er nu Tilfældet i Folkekirken. I saa Fald vilde Bielsen af en lutherisk Mand og en katolsk Kvinde tilfalde den katolske Præst og omvendt Bielsen af en katolsk Mand og en lutherisk Brud tilfalde den lutheriske Præst, og der var da opstaaet den Paritet, hvorpaa jeg troer der i dette Tilfælde er Krav. Men jeg troer, at just under dette Forhold var det ubilligt at binde dem saaledes til den ene eller den anden Kirke, idet jeg gif ud fra, hvad jeg har udtalt ved § 2, at det kunde være en vis Modstræben, idet jeg tilføiede, at Trangen til den kirkelige Bielse kunde fortrinligt gjøre sig gjældende fra den ene Parts Side, enten fra Mandens eller Kvindens, saa troede jeg, at man i dette Tilfælde maatte sige: Henvend eder til den Kirkes